

Catalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Macario abate alexandrino. Cap[itulum]. xxxv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.de/urn/resolver.pl?urn=urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

Liber

Secundus

post tempus aliquod reductus in episcopum suum electus fuit. Qui verbo et exemplo populum suum docens ad defensionem catholice veritatis: multa opuscula contra arrianam heresim compilauit. Propter quod ab arrianis in insula sardie cum ix. catholicis epis relegat: domum ad ecclesiam suam reuocatus: quasi per annum ante obitum suum episcopatus cessit: et ad monasterium suum rediens: ibidem non ut abbas: sed ut simplex monachus annum vitium vite sue exegit. Ibis pleius sanctitate hyanitatis debiti soluit kalen. januarii. epatus sui anno c. xxv. vixit vero anno lxxv. Hic inter ceteras sue arctissime recordenda carnes aut vinum nulla nunc necessitate: vel infirmitate gustauit. Flouit autem tempore gelasii pape: et anastasi primi iperatoris. Hic diuina et humana litteratura prestissimum: adversus fastum elegans scriptis volumen. Composuit tractat et homelias multas plurimos sermones. Scriptis fabularis allegorica libio quem mythologiarum vocabula intitulavit. Nec gibertus.

De sancto Fulgentio episcopo
vtriculan. Cap. xxxiiij.

Fulgentius episcopus
vtriculan. vir nimis letitatis fuit. Qui dum rex gothorum tortilas ad patres suas accederet: eisdem per clericos suos exenti missit: ut eius insania mitigaretur. Quae rex et ridit: spenit: suisque hoibus iussit: ut episcopum sub omni feritate costringeretur: eiusque examini reservaretur. Quem feroces gothi detinunt circundantes: cum in uno loco stare preceperunt: sibique in terra circuitu designauerunt: extra quem pede tenuere nullo modo auderet. Eiusque in sole nimis estuaret: nec circuitu extrepsi mereret repete tonitrua et couscarioides: ac pluvia nimia eruperunt: adeo ut custodientes eum immensitatē imbris ferre non possent. Et cum inundatio nimia vobisque fieret: intra designationem circuiti: intra quam vir dei stetit: ne vna quidem aqua gutta descenderit. Quod dum regi nuntiatus fuisset quem primitus infastabili furore siebat: postmodum reverendissime pertractavit: et cum honore ad propria remisit. Hec gregorius. iij. dal. cap. xiiij.

De sanctis triginta martyribus Cap. xxxvij.

Riginta milites christiani: rome via apia martyrio corollati sunt. Quos diocletianus imperator simul detentos: capitale sententia condemnatos: decollari fecit. Sicque cononam martyrum perceperunt kalen. januarii.
De sancto Macario abate alexandrino. Cap. xxxviii.

Macarius alexandrinus abbas: ut habet in historia tripartita: fuit in deserto de seculo: ad dissidentiam alterius macarii egypti: antonii discipuli: qui fuit in thebaide: de quo dicitur. xviii. kal. e. februarij. hic descendens de seculo: intravit dormire in monumeto: ubi sepulta erant corpora paganoz. De quorum vno sibi pulular sub capite stravit. Demones autem ut ipsum terret: vocabat quasi mulierem ad balneum inustans: et alter demum sub ipso: tanquam ex mortuo illo rudebat: se venire non posse: quod peregrinus super se habebat. Macarius autem in nullo territ corpore tundebat dicens: Quod si posset. Apparuit sibi diabolus aliquid cui falso messoris: volensque eum ferre non potuit. Dixit quod ab eo multa violetiaz pateretur: quod sibi prenale non poterat. Nam quicquid macarius factebat: et demum: sive vigilabat: sive nunc dormitabat: sic ieiunabat: sive penitus non comedebat: verum in sola humilitate ipsum excellebat. Ut etatus a temptationibus carnis sacrificiis magnis barene defererat: et interrogatus a theofilio quid faceret: respondit: quod se vexantem vexabat. Cuidit alia vice diabolus habentem in teste perforata ampullas multas: quas dixit esse temptationes spiritus: et quod ibat potionare fratres. Ita ut si vni aliquam carum non placaret: aliam porigeret. Et cum rediret: macario interrogatus quid se cereret: respondit: quod oculi sanctificati erant: preter quedam theofili: quod sibi consenserat. Surgensque macarius illuc inire: illucque fratre tetrapati innens convenerit. Et post hoc iterum demonem cundere pertum interrogat: quod se fratres habebant: qui respondit: quod male: et quod plus erat: vnum acquisitus tu amiserat: qui sanctior alius factus erat. Dicit caput defuncti reperiisse: et orasset: Interrogavit quis esset: qui respondit: vbi erat alia sua: respondit: quod in inferno in tanto profunditate: quantu distat celum a terra. Ad dicit quod adhuc profundiores sunt inde. Et vix tra hos profundissimi sunt falsi christiani: quod sanguinem cognoscunt parvupedem. Ambulans autem per profundam soliditudinem: ad quodlibet militare arundinez figebat: ut postmodum redire sciret. Et cum iam noua dieras fecisset: eas oculis diabolus colligit: et ad caput eius dormientis posuit: unde ad redeundum plurimum laborauit. Fratri cuiusdam longe tentato: quod in cella sua inutiliter permaneret: pulsuluit: ut cogitationibus illis sic ruderet: quod saltu pro christiano celle parvates custos diceret. Dum culte se pungente occidisset: et ex eo sanguis exsisteret: redarguens se: quod prolam in iuriā vindicasset: nudus sex menses in deserto manxit: inde a scabronibus laceratus exiuit. Post hec clarus virtutibus in pace quietuit quanto non. Januarii. Hec in vitis patrum.

De sanctis Argeo, Marcessio et Marcellino martyribus. Cap. xxxvi.